



KOMISIJA EVROPSKIH SKUPNOSTI

Bruselj, 20.12.2007
COM(2007) 847 konč.

SPOROČILO KOMISIJE

– Uporaba člena 35 Pogodbe Euratom –

**Preverjanje delovanja in učinkovitosti naprav za
stalni nadzor stopnje radioaktivnosti zraka, vode in zemlje**

Poročilo za obdobje 1990–2007

1. UVOD

1.1. Določbe Pogodbe EURATOM o zdravju in varnosti

Poglavje III, „Varovanje zdravja“, naslova dve Pogodbe Euratom se na eni strani nanaša na določitev temeljnih standardov za varovanje zdravja delavcev in prebivalstva (členi 30–33), na drugi strani pa konkretnije na stopnje radioaktivnosti zraka, vode in zemlje, kar je obravnavano v členih 35–38 (do neke mere tudi v členu 34 o „posebno nevarnih poskusih“, tj. testiranju orožja). Med temeljnimi standardi in stopnjami radioaktivnosti je očitna povezava, glavni razlog za nadzor slednjih pa je varovanje zdravja prebivalstva.

Temeljni standardi so se po letu 1959 posodabljali, zato da so se upoštevali napredek znanstvenih spoznanj in operativne izkušnje. Zadnjič so bili posodobljeni leta 1996¹. Kar zadeva stopnje radioaktivnosti se je poleg zahtev standardov glavna naloga Komisije v zadnjih petih desetletjih navezovala na uporabo člena 36 (zbiranje in objava podatkov o stopnjah radioaktivnosti, ki jim je prebivalstvo izpostavljeno, kot so jih sporočile države članice na podlagi meritev naprav, ki so jih postavile v skladu s prvim odstavkom člena 35) in člena 37 (mnenja Komisije o tem, ali bi lahko imeli načrti za odlaganje radioaktivnih odpadnih snovi, ki jih predložijo posamezne države članice, posledice za druge države članice).

Postopek iz člena 37 je bil zelo pomemben v času hitrega razvoja jedrske energije, pri čemer so se za vsak nov jedrski reaktor, predelovalni objekt ali drug jedrski objekt posredovali „splošni podatki“. Pravila glede posredovanja splošnih podatkov in njihova vsebina so pojasnjeni z vrsto priporočil Komisije, od katerih je bilo zadnje sprejeto leta 1999². Poročila o izvajanju člena 37 se pošljejo Svetu in Evropskemu parlamentu³.

Izvajanje člena 36 se osredotoča na objavo tistih podatkov o stopnjah radioaktivnosti, ki so pomembni za oceno izpostavljenosti celotnega prebivalstva radioaktivnosti, da se omogoči primerjava stopenj radioaktivnosti v različnih državah članicah. Zahteva po kakovosti podatkov in način poročanja sta bila prvič določena v priporočilu Komisije leta 2000⁴. Od leta 2007 lahko države članice svoje podatkovne množice uvažajo v podatkovno zbirko Komisije in tam upravljajo z njimi. Ta podatkovna zbirka in letna poročila o nadzoru, ki se opirajo nanjo, ter elektronska platforma, ki omogoča izmenjavo podatkov iz sistemov za avtomatski nadzor radioaktivnosti, vzpostavljenih v državah članicah, se upravljajo ob uspešnem sodelovanju med GD

¹ Direktiva Sveta 96/29/Euratom z dne 13. maja 1996 o določitvi temeljnih varnostnih standardov za varstvo zdravja delavcev in prebivalstva pred nevarnostmi zaradi ionizirajočega sevanja – UL L 159, 29.6.1996, str. 1.

² Priporočilo Komisije 99/829/Euratom z dne 6. decembra 1999 o uporabi člena 37 Pogodbe Euratom – UL L 324, 16.12.1999, str. 23.

³ Poročilo o izvajanju člena 37 Pogodbe Euratom, julij 1994–december 2003, COM(2005) 85 konč., 14.3.2005.

⁴ Priporočilo Komisije 2000/473/Euratom z dne 8. junija 2000 o uporabi člena 36 Pogodbe Euratom o nadzoru stopnje radioaktivnosti v okolju za namene ocenjevanja izpostavljenosti prebivalstva kot celote – UL L 191, 27.7.2000, str. 37.

TREN ter Inštitutom za okolje in trajnostni razvoj Skupnega raziskovalnega središča v skladu s členom 39 pogodbe Euratom.

Drugi odstavek člena 35 Komisiji podeljuje pravico dostopa do naprav za nadzor stopnje radioaktivnosti, da lahko preverja njihovo delovanje in učinkovitost. Do leta 1989, ko je Komisija potrdila pobudo, da se ponovno prične s takimi preverjanji, so se ta izvajala le občasno. Po odločitvi Sodišča iz decembra 2002, da umetno ločevanje med varstvom zdravja prebivalstva in varnostjo virov ionizirajočega sevanja ni upravičeno, ter sklepom Komisije (2003), da je jedrska varnost ena izmed glavnih prednostnih nalog, je postalo očitno, da bodo preverjanja iz člena 35 od leta 2004 dalje postala prednostno področje. To sporočilo je prvo poročilo o uporabi člena 35, zajema pa obdobje 1990–2007. Od leta 2004 so ta preverjanja sistematična, prednost pa imajo najbolj občutljivi objekti.

V skladu s členom 38 lahko Komisija na države članice naslavlja priporočila o stopnji radioaktivnosti ter v nujnih primerih izda direktivo in zadevo takoj predloži Sodišču, če zahteve niso izpolnjene. Ta člen Komisiji načeloma podeljuje obsežna pooblastila, vendar se nikoli ni uporabljal, razen kot pravna podlaga za priporočilo Komisije o radonu v pitni vodi⁵ in priporočilo Komisije o stalni kontaminaciji nekaterih prehrabnenih izdelkov iz divje hrane z radioaktivnim cezijem kot posledici nesreče v Černobilu⁶.

Dejstvo, da člen 38 ni bil nikoli uporabljen, odraža dejansko izpolnjevanje temeljnih standardov v zadevnih državah članicah. Kljub temu je člen 38 za Komisijo pomemben vzvod, da lahko da primerno težo ugotovitvam in opažanjem, do katerih je prišla pri preverjanjih na podlagi drugega odstavka člena 35.

1.2. Člen 35 Pogodbe Euratom

Člen 35 Pogodbe Euratom določa:

„Vsaka država članica postavi naprave, potrebne za izvajanje stalnega nadzora stopnje radioaktivnosti zraka, vode in zemlje ter za zagotavljanje spoštovanja temeljnih standardov.

Komisija ima pravico dostopa do teh naprav za nadzor; preverja lahko njihovo delovanje in učinkovitost.“

Do konca 80. let prejšnjega stoletja je Komisija uporabila člen 35 le občasno. Po pregledu svojih dejavnosti na celotnem področju varstva pred sevanjem, je Komisija leta 1986 – po nesreči v Černobilu – Svetu sporočila, da namerava svojo pravico do preverjanja iz člena 35 uveljavljati bolj sistematično. Evropski parlament je z istim namenom sprejel več resolucij.

Decembra 1989 je Komisija odločila, da je treba število preverjanj povečati.

⁵ Priporočilo Komisije 2001/928/Euratom z dne 20. decembra 2001 o varstvu prebivalcev pred izpostavljenostjo radonu v pitni vodi – UL L 344, 28.12.2001, str. 85.

⁶ Priporočilo Komisije 2003/274/Euratom z dne 14. aprila 2003 o varovanju in obveščanju javnosti glede izpostavljenosti, ki izhaja iz stalne kontaminacije nekaterih prehrabnenih izdelkov iz divje hrane z radioaktivnim cezijem kot posledici nesreče v jedrski elektrarni Černobil – UL L 99 17.4.2003, str. 55.

2. PROGRAM PREVERJANJA

2.1. Preverjanja v obdobju 1990–2003

Med letoma 1990 in 2003 je bilo izvedenih skupno 23 preverjanj. Z nekaj izjemami je bil program preverjanja zasnovan tako, da je omogočil pregled nad stanjem za vzorčen niz objektov jedrskega gorivnega ciklusa in naprav za nadzor stopnje radioaktivnosti v vseh državah članicah.

2.2. Preverjanja v obdobju 2004–2007

Po letu 2004 je bilo izvedenih 25 preverjanj. Od 2004/2005 imajo prednost najbolj občutljivi objekti in nove države članice. Do konca leta 2006 so bila izvedena preverjanja v vseh državah članicah. Romunija in Bolgarija sta vključeni v program za leto 2007.

Države članice in zadevne jedrske lokacije, preverjene v skladu s členom 35, so navedene v tabeli 1 v Prilogi.

2.3. Glavni postopki preverjanja

Preverjanja so se izvajala v skladu s protokoli, dogovorjenimi med letoma 1990 in 1993 z vsako izmed 15 držav članic posebej. Od objave Sporočila Komisije⁷ z dne 4. julija 2006 je to postala podlaga za vsa preverjanja. Protokoli in Sporočilo Komisije predvidevajo preverjanje naprav za nadzor v strogem pomenu besede in nadzor izpustov, ki so potrebni za oceno njihovega učinka na prebivalstvo, ki jim je izpostavljeno. Preverjanje lahko zadeva območje okrog določene lokacije in/ali ozemlje države članice v celoti ali njegov del.

Čeprav ima v skladu s členom 35 Komisija pravico dostopa do naprav zaradi dejanskega preverjanja njihovega delovanja in učinkovitosti, pa se preverjanja pričnejo s pregledom nadzornih dejavnosti, ki so jih izvedli ustrezni nacionalni organi, in pravnega okvira. Dejanska preverjanja na kraju samem so vzorčna glede na splošno ureditev nadzora in niso nujno izčrpna.

Tehnično poročilo o preverjanju

- Tehnično poročilo daje celovit pregled nad zakonodajnimi zahtevami ter ureditvijo nadzora stopenj radioaktivnosti in ocenjevanja učinka izpustov. Priprava tega pregleda zahteva združitev številnih dokumentov, da bi dobili jasno sliko glede ukrepov držav članic za izvajanje prvega odstavka člena 35. Poročilo tudi podrobno obravnava dejavnosti, izvedene v sklopu preverjanja na kraju samem in v njegovi okolici, ter opažanja, ki temeljijo na njih.

Poročilo o glavnih ugotovitvah preverjanja

⁷ Sporočilo Komisije: Preverjanje naprav za nadzor radioaktivnosti v okolju v skladu s členom 35 Pogodbe Euratom – Praktična ureditev izvajanja preveritvenih obiskov v državah članicah, UL C 155, 4.7.2006, str. 2.

- Glavne ugotovitve preverjanja temeljijo na opažanjih in zaključkih iz tehničnega poročila ter opozarjajo na področja, kjer so še mogoča izboljšanja.
- V vseh primerih so bili ob koncu preverjanja glavni zaključki in tehnično poročilo uradno posredovani naprej.

Tehnična poročila in glavni zaključki vseh preverjanj, ki so bila izvedena od leta 1999, ter morebitne uradne pripombe držav članic, kjer so preverjanja potekala, so objavljeni na portalu EUROPA:

[ec.europa.eu / energy / nuclear / radioprotection / verification_en.htm](http://ec.europa.eu/energy/nuclear/radioprotection/verification_en.htm)

3. DODANA VREDNOST PREVERJANJ

Do sedaj pridobljene izkušnje dokazujejo, da imajo preverjanja veliko dodano vrednost tako za Komisijo kot tudi za države članice. Komisiji so v številnih primerih omogočila neodvisno oceno občutljivih vprašanj. Prav tako so omogočila širok pregled različnih nacionalnih pristopov in načinov, kako se ti izvajajo, ter spodbudila skupen pristop za boljši nadzor.

Za države članice so preverjanja Komisije pomenila neodvisno potrditev njihovih pristopov in podatkov, tako da lahko svojemu prebivalstvu in sosednjim državam članicam pokažejo, da so varni. Za vpletene pristojne organe so bila preverjanja priložnost, da so lahko o svojih pristojnostih razpravljali v širši perspektivi. Za preverjene objekte in laboratorije so zelo pogosto pomenila priložnost za potrditev njihovih prizadevanj za izboljšanje delovanja. Na splošno so preverjanja Komisije vsekakor izboljšala stanje na področju programov za nadzor radioaktivnosti.

Preverjanja Komisije so za nekatere nove države članice postala priložnost, da pripravijo nacionalne programe in pričnejo izvajanje ustreznih sistemov za nadzor stopnje radioaktivnosti na svojih ozemljih.

Pri preverjanjih Komisije se je upoštevalo načelo subsidiarnosti. Nikoli ni bilo podvajanja nalog z nacionalnimi inšpektorati. V kar nekaj primerih je bila iz zaključkov razvidna potreba po boljšem ločevanju funkcij znotraj držav članic in preglednosti postopkov. Na podlagi opažanj skupin, ki so izvajale preverjanja, so lahko organi okrepili svoje postopke preverjanja.

Poleg tega so preverjanja pomembno sredstvo za to, da se zagotovi ustrezno izvajanje priporočila Komisije o uporabi člena 36 Pogodbe Euratom in da se z dvostranskim sodelovanjem ugotovi, ali so omrežja, vzpostavljena za nadzor stopnje radioaktivnosti, primerna (tj. da zajemajo ozemlje države članice in zagotavljajo vzorčne podatke o dejanski stopnji radioaktivnosti).

3.1. Zaključki in nadaljnji ukrepi na podlagi preteklih preverjanj

V številnih primerih so se opažanja nanašala na splošno nezadostno zagotavljanje kakovosti objektov in laboratorijev ter potrebo po okrepitvi nadzorne funkcije pristojnega organa. Pogosto je bilo ugotovljeno, da je treba izboljšati evidentiranje, zato da bi olajšali notranjo presojo kakovosti in preverjanja, ki jih izvajajo nacionalni

uradniki ali uradniki Skupnosti. Programi vzorčenja se niso redno posodabljali ali pa njihovo praktično izvajanje ni bilo v celoti skladno z zakonodajnimi zahtevami.

Večkrat so bila izdana posebna tehnična priporočila. Na splošno so poznejše povratne informacije nacionalnih organov potrdile, da so bile pomanjkljivosti odpravljene. Netehnična priporočila, tj. priporočila v zvezi z upravljanjem ali za okrepitev regulativnega nadzora, niso tako oprijemljiva, zato jih je težje upoštevati.

Komisija je izvajala tudi preverjanja, da bi ugotovila, ali so bila priporočila iz prejšnjih preverjanj ustrezno upoštevana.

- Nekdanji predelovali objekt, ki je bil preverjen že leta 1993 in 1999, je bil ponovno preverjen septembra 2004.

Leta 1999 se je pozornost zaradi vrste problemov usmerila na ta jedrski kompleks, tako da so nacionalni organi za jedrsko varnost preverili varnost. Preverjanje je bilo osredotočeno na tiste vidike poročila o preverjanju, ki so se nanašali na nadzor radioaktivnih odplak ali stopnje radioaktivnosti.

- Prvemu preverjanju raziskovalnega reaktorja leta 2000 je tudi sledilo ponovno preverjanje leta 2005.

V obeh primerih se je pri ponovnem preverjanju izkazalo, da so se priporočila upoštevala v zadovoljivi meri.

Le pri enem preverjanju (2002) so bili zaključki v veliki meri nezadovoljivi, šlo pa je za temeljne pravne pomanjkljivosti, ki jih je bilo treba odpraviti. Raziskovalni reaktor je deloval brez uradnega dovoljenja ali nadzora, kar je v nasprotju z določbami direktive o temeljnih varnostnih standardih. Zato je bil sprožen postopek za ugotavljanje kršitev.

Novembra 2002 je bilo izvedeno ponovno preverjanje. Čeprav so bile dosežene opazne izboljšave, pa veliko vprašanj v času preverjanja še vedno ni bilo rešenih zadovoljivo; postopek izdaje dovoljenja, tudi kar zadeva izpuste v zrak in odplake, pa je bil končan avgusta 2007.

4. OBETI ZA PRIHODNOST

4.1. Program preverjanja

Strukturiran in verodostojen program preverjanja mora:

- vključevati preverjanje vseh večjih jedrskih objektov s sprejemljivo pogostostjo;
- zagotavljati vzorčen pregled nad stanjem za druge vrste objektov;
- omogočiti spremljanje stanja za nejedrske industrije, ki izpuščajo v okolje naravno radioaktivne snovi, ter bolnišnice in raziskovalne centre;
- omogočiti vzorčen pregled nad zakonodajnimi zahtevami glede radioaktivnosti na območjih, ki so zelo oddaljena od objektov, ki izpuščajo radioaktivne snovi;

- predvideti redne preglede nadzornih dejavnosti držav članic.

Trenutno se vsako leto izvede pet do sedem preverjanj, kar pomeni, da se v vsaki državi članici izvede približno eno preverjanje ali en pregled vsakih pet let. To omogoča vzpostavitev verodostojnega in vzorčnega programa preverjanja za najbolj tipične obrate. Povečati je treba pogostost možnih preverjanj pomembnejših objektov. Glede na sedanja sredstva je mogoče načrtovati okrog deset preverjanj na leto. Seveda je ključnega pomena, da se ohrani nekaj prožnosti, tako da se bo še vedno mogoče odzivati na posebne zahteve ali izkoristiti pravico Komisije do dostopa v posebnih okoliščinah.

4.2. Razlike pri nadzoru varnosti

Komisija ima v skladu s poglavjem VII naslova dve Pogodbe Euratom tudi pravico do izvajanja nadzornih ukrepov nad jedrskimi objekti. Ti ukrepi se razlikujejo od preverjanj iz člena 35. Nanašajo se na nadzor varnosti jedrskih snovi (določbe Euratom o nadzornih ukrepih), posebne zahteve pa so določene v Uredbi Komisije (Euratom) 302/2005 z dne 8. februarja 2005.

Poleg tega, da je obseg uporabe teh dveh vrst preverjanja različen, morebitno sinergijo preprečuje tudi dejstvo, da imajo upravljavci jedrskih objektov neposredno odgovornost do Komisije, nadzorni inšpektorji pa imajo neposreden dostop do jedrskih snovi in objektov. V skladu z drugim odstavkom člena 35 Pogodbe Euratom se preverjanja nanašajo na to, kako organi držav članic izpolnjujejo svoje obveznosti iz prvega odstavka istega člena. Komisija nima neposrednega dostopa do objektov ali naprav za nadzor.

4.3. Dopolnilni ukrepi za izboljšanje izvajanja

Sprejetje priporočila Komisije o sporočanju podatkov o stopnjah radioaktivnosti v skladu s členom 36 (2000/473/Euratom) je bilo izhodišče za pripravo nadaljnjih smernic. Dne 18. decembra 2003⁸ je bilo sprejeto priporočilo o nadzoru izpustov iz jedrskih objektov in poročanju o njih. Nadaljnji koraki v tej smeri bodo pospešili razvoj jasne metodologije za izvajanje preverjanj in preglednih meril za oceno skladnosti s splošnimi zahtevami iz prvega odstavka člena 35.

Skupina izvedencev, ustanovljena v skladu s členom 31 Pogodbe Euratom, je sprejela smernice za izvajanje člena 45 direktive o določitvi temeljnih varnostnih standardov, zato da bi omogočila realistično oceno izpostavljenosti prebivalstva. Te smernice bodo osnova za presojo ustreznosti nadzornih programov v bližini jedrskih objektov, da bi ocenili doze sevanja, ki so jim izpostavljene referenčne skupine prebivalstva. Vključene bodo v predlog Komisije za novo direktivo o temeljnih varnostnih standardih.

Vsi ti ukrepi bodo občutno povečali učinkovitost in verodostojnost preverjanj iz člena 35.

⁸ Priporočilo Komisije z dne 18. decembra 2003 o standardiziranih informacijah glede radioaktivnih izpustov v zrak in odpadne vode iz normalno delujočih jedrskih reaktorjev in predelovalnih objektov v okolje – UL L 2, 6.1.2004, str. 36.

5. SKLEP

To sporočilo prikazuje pomembne dosežke v okviru dejavnosti na področju preverjanja, zlasti v zadnjih letih.

Komisija je popolnoma izpolnila svoje obveznosti iz člena 35 Pogodbe Euratom in tako v povezavi z zakonskimi zahtevami in izvajanjem členov 36–37 Pogodbe Euratom zagotovila ustrezen nadzor stopenj radioaktivnosti zraka, vode in zemlje.

PRILOGA

PREVERJANJA NA PODLAGI ČLENA 35 POGODBE EURATOM

Preverjanja v obdobju 1990–2007

V tabeli 1 so naštetá preverjanja, ki so bila izvedena do zdaj. Slika 1 v obliki histograma prikazuje število preverjanj po posameznih letih.

Treba je opozoriti, da se preverjanja glede na svoj splošni cilj nanašajo na območja, kjer se nadzorujejo stopnje radioaktivnosti in na katerih se nahajajo večji objekti, ki povzročajo izpuste.

Cilj dozdašnjih preverjanj je bil predvsem ta, da bi dobili vzorčen pogled na pristop držav članic k nadzoru. Nekaj preverjanj je bilo izvedenih v odgovor na zahteve drugih držav članic ali pa so bili rezultat pomislekov, izraženih v povezavi z določenimi objekti.

Porazdelitev preverjanj po državah članicah je naslednja: 6 v Franciji (vključno s Polinezijo), 6 v Združenem kraljestvu, 3 v Italiji, po 2 na Finskem, v Nemčiji, Grčiji, na Irskem, v Luksemburgu, Španiji in na Portugalskem, po 1 v Avstriji, Belgiji, na Danskem, Nizozemskem in Švedskem ter po 1 v vsaki od novih držav članic, razen Bolgarije (pregled se načrtuje jeseni 2007).

Objekti, ki so bili vključeni v dejavnosti preverjanja, so obsegali 3 predelovalne objekte (ter 2 bližnji odlagališči radioaktivnih odpadkov), 20 jedrskih elektrarn (izmed katerih 3 niso več delovale), 5 raziskovalnih inštitutov, 2 objekta, povezana z NORM (Naturally Occurring Radioactive Material – naravno radioaktivne snovi), 1 rudnik urana in 7 bolnišnic v 4 državah članicah. Preverjanja so potekala tudi v več državah članicah, ki na svojem ozemlju nimajo jedrskih objektov, imajo pa obsežne programe za nadzor. V večini držav članic so bili v okviru preverjanj posameznih lokacij preverjeni deli nacionalnih sistemov za nadzor stopenj radioaktivnosti na njihovem ozemlju.

V primeru neke jedrske elektrarne, ki je blizu meje s sosednjo državo, se je preverjanje razširilo na ustrezne določbe glede nadzora na takem ozemlju.

Čeprav se program preverjanja osredotoča na jedrske objekte, to ne pomeni, da so ti pomembnejši, kar zadeva radioaktivne izpuste. Preverjanja so se izvajala tudi v industrijah, kjer se predelujejo naravno radioaktivne snovi (NORM), kot so predelava fosfatov ali rudniki premoga. V 4 državah članicah so bili preverjeni oddelki nuklearne medicine več bolnišnic. Posebna pozornost je bila namenjena izpustom radioaktivnih snovi, zlasti napravam za nadzor in pristopu k nadzoru v teh bolnišnicah.

Tabela 1: preverjanja v obdobju od leta 1990 do junija 2007

	DRŽAVA	OBJEKT	DATUM
1.	Nemčija	JE Philipsburg	10.–12. 10. 1990
2.	Luksemburg	nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti	12. 3. 1991
3.	Združeno kraljestvo	Dounreay (lokacija)	10.–14. 5. 1993
4.	Nizozemska	JE Borssele Bilthoven (inštitut RIVM)	27.–29. 9. 1993 30. 9.–1. 10. 1993
5.	Združeno kraljestvo	Sellafield (objekt za predelavo jedrskih snovi) odlagališče Drigg	6.–10. 12. 1993
6.	Francija	JE Belleville-sur-Loire ⁹	14.–17. 2. 1994
7.	Danska	raziskovalni reaktor Risø in laboratoriji	22.–24. 8. 1994
8.	Španija	JE Vandellos-2	7.–10. 11. 1994
9.	Italija	JE Caorso	22.–24. 3. 1995
10.	Francija	Francoska Polinezija (Mururoa)	1. 9.–6. 10. 1995
11.	Belgija	JE Tihange	10.–14. 6. 1996
12.	Francija	La Hague (objekt za predelavo jedrskih snovi); Centre de stockage de la Manche (skladišče radioaktivnih odpadkov)	22.–26. 7. 1996
13.	Irska	nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti	10.–13. 9. 1996
14.	Švedska	JE Barsebäck	26.–30. 5. 1997
15.	Finska	JE Olkiluoto	31. 8.–4. 9. 1998
16.	Združeno kraljestvo	Dounreay (lokacija)	15.–18. 3. 1999
17.	Nemčija	JE Krümmel	13.–17. 9. 1999
18.	Francija/Belgija	JE Chooz	22.–26. 11. 1999
19.	Grčija	raziskovalni reaktor Democritos (Atene); nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti	23.–25. 5. 2000
20.	Združeno kraljestvo	JE Dungeness A+B	6.–11. 11. 2000
21.	Avstrija	raziskovalni reaktor Seibersdorf, Dunaj; AKH (bolnišnica)	25.–29. 6. 2001
22.	Portugalska	raziskovalni reaktor Sacavém (Lizbona); nacionalni sistem za	14.–17. 5. 2002

⁹ Preverjanju ni sledilo potrjeno tehnično poročilo.

		nadzor stopenj radioaktivnosti	
23.	Francija	JE Belleville-sur-Loire	17.–21. 9. 2003
24.	Združeno kraljestvo	Sellafield (objekt za predelavo jedrskih snovi)	8.–12. 3. 2004
25.	Španija	JE Trillo; nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti	27. 6.–2. 7. 2004
26.	Združeno kraljestvo	Dounreay (lokacija); nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti	28.–30. 9. 2004
27.	Madžarska	JE Paks; nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti	8.–12. 11. 2004
28.	Litva	JE Ignalina; nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti	21.–25. 2. 2005
29.	Češka republika	JE Temelín; nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti	14.–18. 3. 2005 ¹⁰
30.	Slovaška	nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti	10.–15. 4. 2005
31.	Grčija	raziskovalni reaktor Democritos (Atene); nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti	12.–16. 9. 2005
32.	Estonija	Sillamäe, Paldiski; nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti	19.–23. 9. 2005
33.	Francija	La Hague (objekt za predelavo jedrskih snovi); nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti	10.–14. 10. 2005
34.	Latvija	raziskovalni reaktor Salaspils; odlagališče radioaktivnih odpadkov Baldone; nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti	21.–24. 3. 2006
35.	Malta	nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti	25.–27. 4. 2006
36.	Ciper	nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti; rastlinska gnojila (fosforjeva sadra) – industrija NORM	8.–12. 5. 2006
37.	Italija	JE Caorso (zaprta); nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti	15.–19. 5. 2006
38.	Italija	JE Latina (zaprta); nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti	15.–19. 5. 2006

¹⁰ Prvo preverjanje z omejenim obsegom, izvedeno 9. 6. 2004, je bilo vključeno v celovito poročilo o preverjanju.

39.	Slovenija	JE Krško; nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti	12.–16. 6. 2006
40.	Poljska	nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti; rudnik premoga Piast (industrija NORM)	13.–17. 11. 2006
41.	Portugalska	raziskovalni reaktor Sacavém – pravni okvir; nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti; rudnik urana	22.–24. 11. 2006
42.	Luksemburg	nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti; več bolnišnic (oddelki za nuklearno medicino)	5.–8. 3. 2007
43.	Finska	nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti	20.–23. 3. 2007
44.	Irska	nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti; bolnišnica (oddelek za nuklearno medicino)	1.–4. 5. 2007
45.	Romunija	JE Cernavoda; nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti	4.–8. 6. 2007
46.	Nemčija	nekdanji rudniki urana na Saškem	27.–31. 8. 2007
47.	Španija	JE Cofrentes; nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti	22.–26. 10. 2007
48.	Bolgarija	JE Kozloduj; nacionalni sistem za nadzor stopenj radioaktivnosti	26.–30. 11. 2007

Slika 1: preverjanja v obdobju od leta 1990 do junija 2007

